

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.354/2023/4.
A felperes:	felperes neve (felperes címe)
A felperes képviselője:	Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete (felperesi képviselő címe eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Balázs Ildikó)
Az alperes:	Pest Vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Pintér Gábor kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 18.K.701.140/2022/13. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5.000 (ötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a perrel érintett időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként a helység1 Rendőrkapitányság állományában bűnügyi technikus beosztásban teljesített szolgálatot.

[2] A felperes 2022. március 8. napján előterjesztett szolgálati panaszában 2021. február 1. napjától 2022. március 5. napjáig összesen 8 hónapra igényelt megbízási díjat. A szolgálati panaszt az alperes vezetője szám1 számú határozatával elutasította.

A felperes keresete, az alperes védirata

[3] A felperes keresetében 193.250 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 4. §-ra, 11. §-ra, 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (5) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdésére, a Rendőrség nyomozó hatóságainak hatásköréről és illetékességéről szóló 25/2013. (VI. 24.) BM rendelet (a továbbiakban: 25/2013. BM rendelet) 2.§-ra, 4. §-ra, 6. §-ra és 1. mellékletére, a forrányomos tevékenység egységes végrehajtásáról szóló 22/2017. (VI. 22.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) 2. és 21. pontjaira, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvényre (a továbbiakban: Rtv.), valamint az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésére alapította. A megbízási díj igényelt havi mértékét – a feladatellátás mértékére figyelemmel – 2021. február, augusztus, szeptember, november, december és 2022. január hónapok tekintetében az illetményalap 50%-ában, 2022. február és március hónapok tekintetében az illetményalap 100%-os mértékében jelölte meg.

[4] Az alperes védiratában – a tárgyaláson pontosított kérelme szerint – elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj összegének a rendvédelmi illetményalap 50%-ában történő megállapítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest 193.250 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Döntését a Hszt. 2. § 4. és 25. pontjaiban, 71. § (1) bekezdés c) pontjában és (5) bekezdésében, a 30/2015. BM rendelet 2. melléklet III. pontjában, a 25/2013. BM rendelet 1. § (1) bekezdésében, 2. § (1) és (5) bekezdéseiben, valamint 1. melléklet 15.2. pontjában foglaltakra alapította. Megállapította, hogy a felperes szolgálati beosztása az adott helyi szervezeti egység állománytáblázatával összefüggésben, az

abban meghatározott munkakör tekintetében értelmezhető, nem tartozik bele a területi szerv hatáskörébe tartozó bűncselekményekkel összefüggő feladatok ellátása. A per iratanyagához csatolt, 19.K.701.137/2022/10. számú tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt tanúvallomások alátámasztották, hogy a perbeli – területi szerv hatáskörébe tartozó embercsempészség bűntette – bűncselekményekkel összefüggő feladatok késedelmet nem tűrő, halaszthatatlan nyomozati cselekmények, ebből azonban nem következik az, hogy a helyi szerv technikusanak kell ellátni a területi szerv hatáskörébe tartozó feladatokat; ilyen rendelkezést az ORFK utasítás sem tartalmaz, s azt nem alapozza meg a 25/2013. BM rendelet 6. § (1) bekezdése sem. A Kúria eseti döntéseire utalva rögzítette, hogy a felperes által végzett tevékenység a szolgálati beosztásába, munkakörébe nem tartozott, azt az alperes utasítása alapján havi rendszerességgel, több alkalommal teljesítette, ezért többletdíjazásra jogosult. A megbízási díj mértékét a keresetben megjelöltek szerinti mértékben, mérlegeléssel állapította meg, mivel azt az egyes hónapokban ellátott többletfeladatok számára, a feladatellátással járó fokozottabb terhelésre és felelősségre figyelemmel a teljesített többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj mértékének az illetményalap 50 %-ára történő mérséklését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból téves következtetést vont le, jogsértő módon értelmezte és alkalmazta a Hszt. 71. § (1)-(6) bekezdéseiben – különösen az (1) bekezdés a)-c) pontjaiban –, továbbá a 25/2013. BM rendelet 6. § (1) bekezdésében foglaltakat. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett jogi álláspontját, kérte annak a fellebbezés elbírálása során történő figyelembevételét. Rámutatott, hogy míg az ítélet [21] bekezdésében helytállóan rögzített tényállás szerint az embercsempészség helyszínén lefolytatott szemlék, technikai feladatok úgynevezett halaszthatatlan, késedelmet nem tűrő nyomozati cselekmények, addig az ítélet [22] bekezdésében tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy e cselekmények elvégzésére a felperes nem volt köteles. Álláspontja szerint a 25/2013. BM rendelet 6. § (1) bekezdése alapján a rendőrség valamennyi nyomozó hatósága köteles e cselekményeket elvégezni, majd a keletkezett iratokat a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező nyomozó hatóság részére megküldeni; ezzel összhangban a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 375. § (4) bekezdése szerint késedelmet nem tűrő esetben – a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező szerv haladéktalan tájékoztatása mellett – bármely nyomozó hatóság végezhet eljárási cselekményt. Az elsőfokú ítélet [28] bekezdésében foglaltakra utalva hangsúlyozta, hogy a területi szerv hatáskörébe tartozó technikai feladatok valóban nem tartoznak a felperes eredeti szolgálati beosztásába, mivel azonban a felperes halaszthatatlan nyomozati cselekményeket látott el, így ez nem alapozza meg a megbízási díjra való jogosultságot.

[7] A másodlagos fellebbezési kérelmével összefüggésben az alperes jogi érvelését nem fejtette ki.

[8] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az ellentmondásos fellebbezési érvelésből nem derül ki, hogy a

szolgálati beosztásába nem tartozó feladatok ellátása után miért nem volna jogosult megbízási díjra.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[9] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[11] A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor a Fővárosi Ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a tényállás tisztázottsága tekintetében eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, alapvetően az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. Az elsőfokú ítélet összecszerúséggel kapcsolatos megállapításait nem támadta, a fellebbezésben az összecszerúségre vonatkozó jogszabályi rendelkezésekre ezzel kapcsolatos jogi érvelés nélkül hivatkozott, így e tekintetben az elsőfokú bíróság mérlegelésének jogszerszerűségére nézve a másodfokú bíróság általa vizsgálható körülmények és érvek nélkül maradt, ezért az összecszerúségre a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján nem terjedt ki (Kf.VII.39.549/2021/4.). Nem vehette figyelembe továbbá a másodfokú bíróság az elsőfokú peres eljárásban tett alperesi előadást sem, mivel a fellebbezési eljárás rendeltetése és célja nem az elsőfokú bírósági eljárás újbóli lefolytatása, megismétlése. A Kp. 100. § (2) bekezdésénél fogva a félnek a fellebbezési kérelmében azt kell alátámasztania, hogy az elsőfokú ítélet miért jogszabálysértő, vagy mennyiben tér el a Kúria közzétett határozatától. Nem vezethet eredményre az, ha ehelyett az elsőfokú bíróság előtt előadott jogi álláspontjának fenntartására hivatkozik.

[12] A fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában a döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[13] Az alperes jogalapjában vitatta az elsőfokú ítéletet, az általa felhívott Hszt. 71. § (1)-(6) bekezdéseinek, kiemelten az (1) bekezdés a)-c) pontjainak rendelkezéseivel, valamint a 25/2013. BM rendelet. 6. § (1) bekezdésével összefüggésben részletes indokolást nem adott elő, nem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében foglalt jogszabályértelmezést miért tartja jogsértőnek. Az elsőfokú bíróság a felperes megbízási díjra való jogosultságát – ítélete indokolásának [30] bekezdésben rögzítetten – kizárólag a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára alapította. Erre figyelemmel az alperesnek a fellebbezésében azt kellett volna kimunkálnia, hogy miért jogszabálysértő az elsőfokú bíróság azon következtetése, miszerint a felperes a

szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört látott el többletfeladatként [Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pont], amikor a munkáltató utasítása alapján a 25/2013. BM rendelet 6. § (1) bekezdésében nevesített késedelmet nem tűrő, halaszthatatlan nyomozati cselekményeket elvégezte. Ezzel ellentétben az alperes a fellebbezésében maga is arra hivatkozott, hogy a felperes – általa sem vitatottan – nem az eredeti szolgálati beosztásába, hanem a területi szerv hatáskörébe tartozó technikai feladatokat látott el; a 25/2013. BM rendelet 6. § (1) bekezdése szerint jelentkező feladatellátási kötelezettséget további indoklás nélkül a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában és (5) bekezdésében foglalt jogszabályi előírások alkalmazhatóságát kizáró rendelkezésnek tekintette.

[14] Mivel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alperes a fellebbezésében nem vitatta, azt az ítéltábla is irányadónak tekintette, mely alapján tény, hogy a felperes perbeli időszakban megjelölt, a felek által nem vitatott feladatkimutatása szerint a területi (megyei) szerv hatáskörébe tartozó büncselekményekkel összefüggő technikai beosztás szerinti feladatokat látott el többletfeladatként, melyek a felperes kinevezése szerinti, a helyi (városi) szerv állománytáblájában rögzített szolgálati beosztásán (munkakörén) túlmutattak.

[15] Az elsőfokú bíróság a döntése vitatott [22] bekezdésében helyesen fejtette ki, hogy a perbeli ügyben nem annak volt érdemi jelentősége, hogy a feladatok végrehajtására a felperes jogszerűen utasítható volt-e, illetve, hogy a feladatokat elláthatta-e, illetve köteles volt-e ellátni. A Hszt. 13. §-ában rögzített sajátos szolgálati viszony alapján, továbbá az Rtv. 11. § (1) bekezdése, 12. § (1) bekezdése, valamint 13. § (1) bekezdése szerinti feladatellátás és utasítás teljesítése, illetve (akár halaszthatatlan esetben történő) intézkedés az adott büncselekmények jellegétől függetlenül a felperes alapvető kötelezettsége. A felperes díjazásra való jogosultságának jogalapját az teremtetten meg, hogy olyan többletfeladatokat kellett ellátnia, amelyek a kinevezése szerinti beosztásába nem tartoztak. A Be. 375. § (4) bekezdésében és a 25/2013. BM rendelet 6. § (1) bekezdésében rögzített, hatáskörre és illetékességre tekintet nélküli kötelezettség teljesítése nem annulálja a díjazásra való jogosultságot, ezért nem foghatott helyt az alperes e körben kifejtett érvelése. Az elsőfokú bíróság helytálló következtetésre jutott, amikor az elfogadottan késedelmet nem tűrő, halaszthatatlan nyomozati – és ezáltal hatáskörre és illetékességre tekintet nélkül valamennyi nyomozó hatóság által kötelezően végrehajtandó – cselekményekkel érintett, a megyei szerv hatáskörébe tartozó technikai feladatokat a felperes helyi szerv állománytáblájában szabályozott szolgálati beosztásához nem tartozónak minősítette.

[16] Az ítélezési gyakorlat egységes abban, hogy a munkáltatónak az a joga, amellyel a felperest az eredeti beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását és a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni, az nem fedhet le több, másik beosztást, és a munkáltató által korlátlanul nem bővíthető. A következetes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak

ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kfv.37.193/2020/8., Kfv.VII.39.246/2020/4.). Ennélfogva helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság az ítéletében arra, hogy az alperes csak a felperes kinevezése szerinti munkakörén belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat.

[17] Az ítéltábla hangsúlyozza, ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult. A hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel (Kfv.VII.37.642/2020/5.). Ezen jogszabályi rendelkezésben meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatnak minősül.

[18] Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4.).

[19] A Kúria több eseti döntésében rámutatott arra is, hogy a kinevezési okiratban meghatározott beosztást meghaladó, további illetékességi területre kiterjedő régiós szemlebizottsági feladatok többletfeladat-ellátást eredményeznek, így ennek ellentételezéseként megbízási díj jár (Kf.VIII.40.034/2021/4., Kf.VIII.40.054/2021/4., Kf.VII.40.244/2020/4., Kf.VII.39.106/2021/6., Kf.III.45.120/2021/4., Kf.III.45.050/2022/4.). Erre figyelemmel a bírósági gyakorlat már kialakította azt az értelmezést, hogy a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkörnek minősül a munkáltató rendvédelmi szerv illetékességi körébe nem tartozó feladat ellátása akkor is, ha az a feladat – jellegét tekintve – azonos a hivatásos állomány tagjának beosztásába tartozó feladattal. Az ítéltábla ezen értelmezést a saját szervezeti egységétől eltérő szerv hatáskörével összefüggő feladatellátások kapcsán is irányadónak tekintette.

[20] A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vont le azt a következtetést, hogy a területi szerv hatáskörébe tartozó bűncselekményekkel összefüggő feladatok teljesítésével a felperes visszatérő módon, rendszeresen végzett a beosztásába nem tartozó többletfeladatokat, mivel nem a saját rendőrkapitánysága (helyi szervezeti egysége) állománytáblája által szabályozott feladatköröket látta el, ezért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján jogosult volt megbízási díjra.

[21] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[22] Az ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 4. § (1) és 3. § (2), (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel állapította meg. Ennek során a felperes által felszámított perköltség összegét a pertárgy értékének megfelelő mértékűre mérsékelte; a kamarai jogtanácsos által képviselt felperes által felszámított perköltség megállapítását az IM rendelet kógens szabályai nem teszik lehetővé.

[23] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[24] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. január 17.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Németh Andrea s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró